

reglen overhovedet kun får virkninger for de lønmodtagergrupper, der har de laveste indkomster. Den måde, hvorpå man løser det såkaldte lavtlønsproblem ved de igangværende overenskomstforhandlinger, får derfor afgørende betydning. Jo større lønsatsstigninger til de lavestlønnede indkomstgrupper, jo mindre betydning får 90 pct.-reglen.

Disse usikkerhedsfaktorer var afgørende for, at ministeriet i sit første svar gik ud fra den forudsætning, at alle fuldtidsforsikrede ville være berettiget til lovens maksimumssats.

Vil man på trods af den betydelige usikkerhed, der knytter sig til et skøn over 90 pct.-reglens indflydelse på udgifterne til arbejdsløshedsforsikringen i det kommende finansår, alligevel forsøge en konkretisering, kan det ske således:

Da dagpengemaksimum udgør 960 kr. pr. uge, vil 90 pct.-reglen medføre, at ledige, der inden ledighedsperiodens start havde en ugeløn på under 1067 kr., ikke får maksimal understøttelse. Dette grænsebeløb svarer til 26 kr. 68 øre pr. time.

De seneste lønoplysninger viser, at den gruppe, der i størst udstrækning vil ligge under dette grænsebeløb på 26 kr. 68 øre, vil være de normallønnede kvinder i provinsen. Antager man, at denne gruppe i løbet af 12 måneders perioden frem til oktober kvartal 1975 får en lønstigning på 15 pct., hvilket må anses for et lavt skøn, vil deres gennemsnitsløn på dette tidspunkt ligge omkring 25 kr. 60 øre. Et sådant lønniveau berettiger til en understøttelse på ca. 23 kr. pr. time eller 920 kr. pr. uge, svarende til 153 kr. pr. dag.

Som forudsætning for den følgende beregning antages det:

1) at 153 kr. vil være den gennemsnitlige dagpengesats for de ledige, der rammes af den individuelle 90 pct.-regel,

2) at antallet af ledige, der rammes af den individuelle 90 pct.-grænse, maksimalt vil andrage 25 pct. af de ledige. Ved en ledighedsprocent på 1 svarer dette til 2175 ledige,

3) at alle ledige tidligere har opnået den absolutte dagpengesats på 132 kr. Dette giver en stigning på 28 kr. i forhold til det nu gældende maksimum på 160 kr. og en stigning på 21 kr. i forhold til det gennemsnitlige individuelle dagpengeloft på 153 kr., som forudsat under punkt 1).

Dette giver følgende merudgifter (brutto) for de fuldtidsforsikrede pr. ledighedsprocent pr. år:

$(28 \times 312 \times 6525)$ kr.	57,0 mill. kr.
$(21 \times 312 \times 2175)$ kr.	14,3 mill. kr.
	<u>71,3 mill. kr.</u>

Lægges hertil de deltidforsikrede på

$(14 \times 312 \times 400)$ kr. = 1,7 mill. kr., fås de samlede merudgifter (brutto) til 73,0 mill. kr. pr. ledighedsprocent pr. år.

Ved 7 pct.s ledighed bliver merudgifterne (brutto): 511,0 mill. kr. pr. år.

Fratrækkes merindtægten ved kontingentforhøjelsen (svarende til den oprindelige beregning), bliver de samlede merudgifter (netto): $(511,0 \div 56,1)$ mill. kr. = 454,9 mill. kr.

Under hensyntagen til ovennævnte meget *grove* forudsætninger må merudgifterne (netto) for det kommende finansår skønnes at ligge mellem 455 og 486 mill. kr.

JOHAN PHILIPSEN

/ H. Winther.